

Ἀθήνα 28 Φεβρουαρίου 1913

Ἀξιότιμοι Κύριοι,

Λαμβάνετε ἐσώκλειστο, ἓνα τραγοῦδι μου γιὰ τὴν «**Ποικίλη Στοά**». Ἐπίσης σὰς στέλνω τὴ «**Φωνικιά**» καὶ τὰ «**Τραγοῦδια τοῦ Λοριάνου**» καθὼς κ' ἓνα ἀντίτυπο «**Νέας Ζωῆς**» πού περιέχει κομμάτια ἀπὸ τὴ μετάφραση τῆς Ἰφιγένειας τοῦ **Moréas**. Στέλνοντάς σας τὰ διάφορα αὐτά, σὰς παρακαλῶ θερμῶς νὰ μὲ συγχωρῆτε ἂν χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἄργησα τόσο πολὺ.

Ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε ἀκόμα πῶς θὰ θέλατε νὰ ἔχετε κάποια φωτογραφία γιὰ τὸ ρημισμένο ἔργο σας. Ἄν νομίζετε, ὅτι τώρα πλέον δὲν εἶναι ἀργά, σὰς ἐσωκλείω μιὰ μικρὴ μου φωτογραφία ἀπὸ τὴν ὁποίαν— παραλείποντας βέβαια τὸ γυναικεῖο πρόσωπο— θὰ μπορούσατε ἴσως νὰ βγάλετε δικό μου κλισέ. Θὰ σὰς παρακαλοῦσα πολὺ νὰ προσέξετε νὰ μὴν καταστραφῇ ἡ φωτογραφία, τὴν ὁποία νὰ λάβετε τὸ κόπο νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε, ἔταν πιά δὲν σὰς χρειάζεστε, γιὰτί μοῦ

εἶναι μοναδικὸ πολὺτιμο ἀντίτυπο.

Δεχθῆτε σὰς παρακαλῶ, ἀξιότιμοι Κύριοι, μαζί μὲ τὰ ἐγκάρδια εὐχαριστῶ, τοὺς φιλικώτερους χαιρετισμούς μου.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

✱ ✱ ✱

✱ ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΣΕΟ ΟΝΕΙΡΟ ✱

Ἡ νύχτα ἀπόψε τ' ὄνειρο παράδοξ' ὄνειρο ἦταν.

Ἀπὸ μιὰ χώρα μακρινὴ κι ἀγνώριστη μιὰ χώρα
Τρεμάμενο ἀναφυλλητὸ στὴν κάμαρά μου ἀπλώθη,
Σὰν κάποια ἀργὰ βραδιάσματα σὲ μιὰ βουνίσιαν ὄρα
Ἡ καὶ σὰν κάποια αἰνίγματα πού ὁ μέσα κόσμος κλώθει.

Κ' ἐχύθη τ' ἀναφυλλητὸ κ' ἐγέμισεν ὁ τόπος
Ἀπὸ γυναίκεια ἀχνόγελα καὶ θηλυκὲς εἰκόνες,
Ποὺ ἂν ἦταν ξένες κ' ἔφταναν ἀπὸ τ' ἀπόμακρα, ὅπως
Παλιὲς μελαχρινὲς Κυρὲς κι' ὀλόξανθες Μαντόνες,

Εἶχανε καὶ τὰ γνώριμα χαμόγελα πού ἀπάνω
Στὰ μάτια τους μισόδειχναν τὶς πού εἶχα ζήσει μέρες,
Ἔτσι, πού στὸν ἀνήξερο τὸ νοῦ ἄρχισα νὰ βάνω
Μὴν εἶναι κι ἀγαπητικιές. μὴν εἶναι καὶ μητέρες.

Κάποια ἀναστήματα εἶχανε, κ' εἶχαν ματιὲς καὶ χέρια
Ποὺ λὲς καὶ δέηση κάνανε καὶ πού πληγὲς γιατρῆναν,
Ὅμως καμμὶ δὲν ἦτανε σπαρταριστὴ κι ἀκέρια
Κι ὅλες γλυστροῦσαν, πέθαιναν καὶ ξαναζωντανεῦαν.

Καὶ τότε μέσα μου ἔνοιωσα βαθὺ τὸν πόνο τόσο
Κι ἄπιαστον κι ἀνεξήγητο, πού τὸ μεγάλο κλάμα
Γοερὸ δὲν ξέσπασε· καὶ πρὶν ἀκόμη καλονοιώσω
Μελισσολοὶ τρικυμιστὸ σκορπίστηκαν ἀντάμα.

ᾠ! Τί παράδοξο ὄνειρο τῆ νύχτ' ἀπόψε πού ἦταν!

(1913)

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΙΣ τὸν ἀνεξάντλητον καὶ ἀκούραστον ζῆλον ὃν ἀνέπτυξαν, εἰς τὴν ἄπειρον ἐγκαρδίωσιν καὶ παραδειγματικὴν ἀφοσίωσιν, δι' ὧν αἱ νέαι Πριγκίπισσαι τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου τῆς Ἑλλάδος, περιέβαλλον τὴν πολεμικὴν δρασίαν τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, πρωτηγωνίστητε πολλαχῶς, φιλευ-

σπλαγχνίας καὶ αὐταπαρνήσεως μεγάλα καταδηλώσασα αἰσθήματα καὶ διενεργήσασα βοηθείας ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων τραυματιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἐν Ἡπειρῷ, ἢ Γαλλίᾳ Πριγκίπισσα ΜΑΡΙΑ, σύζυγος τοῦ Πριγκίπου ΓΕΩΡΓΙΟΥ τῆς Ἑλλάδος, τὸ Γένος Βοναπάρτου. Ἡ τύχη τὴν ὠδήγησεν εἰς Νιζόπολιν, ἔνθα ἐν ἔτει 1798 ἐγένετο ἡ ἡρωϊκὴ ἄμυνα 280 Γάλλων πολιορκηθέντων ὑπὸ 6,000 ἀγρίων Μουτουλμάνων ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Μουκτάρ-Πασσᾶ, υἱοῦ τοῦ περιφήμου Ἀλῆ-Πασσᾶ τῶν Ἰωαννίνων, ἢ δ' ἔναντι κοσμοῦσα μίαν σελίδα τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» εἰκόν, παριστά-

Ἡ Πριγκίπισσα Μαρία μετὰ τῶν τέκνων τῆς.
(Κατὰ νεοεὐρωπαϊκὴν φωτογραφίαν)

κήπισσαν ἱσταμένην πρὸ τῶν ἐνδόξων ἑρειπίων τῆς, ἐπακουμβώσαν ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ μικροῦ ἀρχαίου Θεάτρου τῆς Νιζοπόλεως καὶ ἐν ἐμπνεούσῃ κατανύξει θεομμένην τὸν τότεν ἔνθα ἐσφάγησαν καὶ εἶναι ἐνταφιαζόμενοι οἱ στρατιῶται τοῦ Βοναπάρτου. Ὁ Πουκεβίλλ διηγούμενος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Παλιγγεσεσίας τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀπαράμιλλον ἀντίστασιν ὀλίγων Γάλλων στρατιωτῶν διοικουμένων ὑπὸ τοῦ Tissot καὶ τοῦ λοχαγοῦ Richemond, καὶ περιγράφων τὴν μυσταρὰν σφαγὴν τῶν αἰχμαλώτων, ἀναγράφει: «Ὁ βραχίον τοῦ αἰθίοπος δη-